

DERT BABASI Vural Sözer

"Kimilerinin ölüm değil, öldürülüm yıldönümleri oluyor! Bu yazım, Abdi İpekçi öldürüldükten dokuz gün sonra, 10 Şubat 1979 günü, Ciddiyet sayfamızda yayımlanmıştı.

Ölen öldüğüyle kalacak, yaşam akıp gidecek, demek istemişim. Yedi yıl geçmiş! Aynı satırları, sevgili arkadaşımın anısına bir kez daha sunuyorum..."

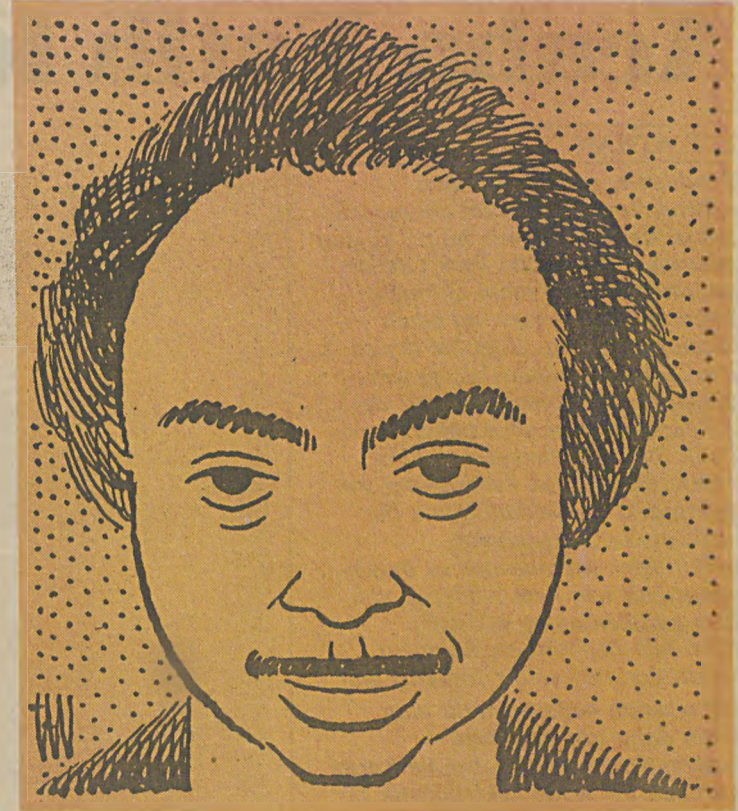
Bir Şubat Gecesi Evin Birinde...

...Sonra;
kadın, kahve zamanını bilir.
Kalkılınca sofradan;
on dakika geçmeden,
fincan erkeğin önüne gelir.
...Sonra;
yemek masasının çiçekli
muşambası
silinir bir güzelce;
oğlan sinirli, kız hülyalı,
ortaya ders kitapları serilir.
On dokuz mayıs bin dokuz yüz
on dokuz'da
Atatürk Samsun'a ayak basar
tarih kitabında...
Coğrafya kitabındaysa;
o gün bugün Türkiye;

makine, optik, hammadde alır;
yerine fındık fıstık satar.
Oğlan bir ara sorar usulca:
"Babal.. Öğretmen söyledi;
Atatürk hem dışardaki
hem de içerdeki
düşmanlarla savaşmış!
Kolay olmamış yurdu kurtarmak!
İçerdeki düşmanlar kimmiş!"
Baba, eliyle "sus" işareti yapar;
radyoya kulak vermiş...
Yolun ortasında durmuşlar!..
Abdi İpekçi'yi vurmuşlar!..
Vay kudurmuşlar... Vay
kudurmuşlar...
Kimmiş!.. Zoru neymiş!.. Kaç
kişiymiş!..
Kimler yetiştiriyor bu ölüm
mangalarını?
Kimler imzalıyor ölüm
fermanlarını?..
Bunlara dair haber yok!
Çevir öyleyse ibreyi,
Ortaoğlu'da en neşeli
istasyonlar;
"yallah" göbek atıyor Araplar!
Bu kez, kız sorar:
—göbek havasına uyarak—
"Babal..
Bir gün petrol biterse ne olur?..
Baba, yanıt verir:

"Sen dersine bak...
İnsan denen korkak,
işletir kafasını bir şey bulur..."
Bir süre de
gazeteye göz gezdirilir;
maaşların tavanına, tabanına
dalınır;
göstergenin neresinden
ayrılırsa,
eline ne kalır?

...Sonra;
ödevler biter,
esnemeye başlar çocuklar...
Bulaşıklarını yıkamış;
buruşmuş ellerini
önlüğüne kurularak
kadın içeriye girer...
Baba;
kalkar koltuğundan, gerinir:
"Radyo bir şey söylemez!..
Gazetede bir halt yok...
Yatalım...
—çocuklara döner—
Hadl, odanıza bakalım..."
Dışarda, uzakta bir tren
düdüğü...
Hemen yakında, bir bekle
düdüğü...
Bahçede,
rüzgârın önüne kattığı çöp
tenekesi...
Güğümünü boşaltmaya uğraşan
bozacının
boğuk, bezgin sesi...
Bir dişi kedinin istekli itirazı...
Bir küfür...
Bir adamın adımları...
...Sonra;
"çıt" kapatılan elektrik düğmesi;
odaya doluveren karanlık...

...Sonra;
iki vücudun ezdiği somyada,
neresinden geldiği bilinmeyen
bir coşku, bir civıltı...
Kahvaltı, çarşı, yemek,
çamaşır, ütü, bulaşık
hepsi bir yana,
iş yataktadır artık...

Ne var ki, kadının
kolunu oynatacak hali
kalmamıştır.
Kendine uzanan elleri
kavrır bileklerinden solur:
"Öyle yorgunum ki...
Bu gece dokunma bana...
n'olur."

